

Korán jött

Ismét korán jött

a vers. A hajnallal

együtt érkezhettek,

mikor az éjjeliként

használt üvegasztalról

a jegyzetömb leesett,

nagy robajjal, követve

őt az ólomsúlyú irón.

S aztán a szavak

„golyózápóra” következett,

az ernyedte test végtagjai

csak nem mozdultak,

mint ki mindenből

kivetkezett, hitből,

csodából, testre tapadó

rongyból... agyam kövezetén

nagy csendesség honolt,

majd az óra következett...

Mi történt éjszaka? – Ne

kérdezzétek! Egyetlen szó

sem maradt a jövevényből,

egyetlen szó, de a veszteség

maga, gondoltátok-e valaha?

A – Fügöny! – parancsra sem

reagált senki, s már

nem megy fel soha.

Kikerül a tábla:

„Az előadás elmarad” –

fogadkozhatnánk,

hogy miért is ne,

betegségre, halálesetre

nincs mentség, s beugró

is csak ritkán akad.

De mi lesz

a megváltott jegyek

sorsa? Más előadásra

beválthatók, vagy kárpótlás

gyanánt, megtérítik az árát?!

Mi lesz a jegyekkel?

Emlékkönyvbe nem kerülnek:

kinek kellene

egy kvázi emlék egy

elmaradt előadásról,

az élet-halált jelentő

deszkákon, padosorokban

ólálkodó csöndről, meg-nem-élt

életekről? Kinek kellene?

valaki halkán népdalt énekelt

Előbb a fogadalom,

majd a találkozás öröme,

a porta a helyén,

de hiányzik a jó öreg

a beléptetésnél, aki

markát tartva hányszor engedett

be késői órán, egyszer

egy focicsapatnyi

cimborával, színlelve az

„ezek mind idevalósiak?”

szigorát, csak a kollégiumi

fegyelem látszata végett.

Bekerülve a falak közé

már kezdődött a varázs, mai

szóval, működésbe lépett

a hely-szellem, az energia,

amiről ballagáskor

és a tanulóban való

beszélgetésekkor hallhattunk

egyet-mást, Eötvös József ma

is szigorú tudósmagányban,

Kodály továbbra is a belső

derűjének foglya, valami dalt

dúdol talán éppen leányhangon?

lehet, ezt hallom a ballagás óta.

(S nézd, Szvorák Kati tényleg

itt van).

Valaki a tetőn fűrészelt

valamit, – lehet hogy Dezső

bátyánk (Keresztury)

jár vissza „szabad idejében”

a fényes szelekkel, hogy rohadt

politikai kor pléhtetőjét

szidolozza, s vele a menny

boltozatát, vezetői erényeit,

jó zalai módra fitogtassa,

két dolgos markával

mutatva a példát

kor- és elvtársainak

és az utána jövőknek...

reménytelenül

Az első emelet

az úgy megvan, rendben,

a tanuló átvedlett közben

könyvtárrá, körbetekintve

az erkélyablakból, nagy

aranyozott kereszt

tekint vissza a kupoláról,

(na ez, ami innen sohasem

volt feltűnő korábban),

valójában, nem is hiányoztál

Alma Materem, de szoktam veled

hivalkodni, dicsértelek

is azoknak, kiknek nem

adatott meg, hogy befogadó

otthona legyél, akik

csak hírből ismertek.

(Mari végső búcsúja

előtt egyszer még megkeresett,

bekukkantott egy-egy titkos

zegzugodba, amit csak lányok

látogathattak, s amiről a fiúk

késői órákon szoktak

bizalmaskodón suttogni.)

Lafta hosszú, lepedős

alakja is feltűnt, ahogy déli

harangszóra megjelenik

a folyosószárnny végén,

s ahogy ott rimánkodik

a bélásért, majd a – hármás

láltán, s a „hogya nagyobb

legyen a szégyen” kommentár

hallatán az indexért nyúl,

meg sem várva a kommentárt,

kisodródik a folyosóra,

diadalittasan

mormolja magában,

s nézi a bejegyzett

„közepet”, amúgy a rendfokozat

magasságaiból letekintve,

először érzi magát ötödév

végén Eötvös-kollégistának,

egyetemistának.

Te is meghaltál, kollégiumom,

te drága, szobrot neked már

senki sem állít, sem kint, sem

bent, mégis kedves emlékemben

maradsz, Tóni bácsival,

a legváratlanabb pillanatokban

a folyvást feltúrt, de soha

be nem fejezett fürdőiddel,

a gyanútlanul reánk nyitó

takarító néikkel, halk szavú

és mindig tisztelete

parancsoló portán dolgozó

ügyeletesekkel, akik ha kellett,

„villanyoltás után” is bementék:

„Dojcsenova Elena interurbán”...

